

Δέν γνωρίζω, τί ένοιωθαν εκείνη τή στιγμή οι συμμαθητάδες μου, εκείνη τήν ούράνια στιγμή, άλλ' έγω αίστάνομουν ένα σεισμό μέσ' στην καρδιά μου, μέσ' στην ψυχή μου, μέσ' στο αίμα μου, μέσ' στο κεφάλι μου...

Μώρχονταν νά φκιάσω ένα δικό μου τραγούδι και νά τονίσω μιá δική μου μουσική και νά ζωγραφίσω μιá δική μου εικόνα μ' όλα τά χρώματα, μ' όλες τές λάμπες, πού χύνονταν γύρω μου, και μέ τή φαντασία μου τραγουδούσα αυτό μου τό τραγούδι, αυτή μου τή μουσική, ζωγράφιζα αυτή μου τήν εικόνα.

Κι' αυτός μου ό έσωτερικός σεισμός, πού αίστάνθηκα για πρώτη φορά, είταν ό πρώτος χαιρετισμός, τό πρώτο χρίσμα και τό πρώτο φίλημα τής Μούσας μου...

Η ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ίμουν τότε παιδί όχι πλείότερο από όχτώ χρονών και μαθήτευα στον Παπ' Αντριά.

Κοιμώμουν κι' όταν ξύπνησα, είχα μέσα μου όλο τό θλιβερό συναίσθημα ότι είχε ξημερώσει ή τρομερή Καθαρή Δευτέρα με τή Μεγάλη Σαρακοστή και μέ τό σκολειό. Κι' έπρεπε νά περάσουν πενήντα μέρες άκέρειες άυστηρή Σαρακοστή με φασούλια, ρεβύθια, κουκκιά, φακή και διάφορα λαχανικά, πού νηστεύσαμε και τό λάδι τά τετραδοπαράσκευα! Αύγά, γάλα, τυρί, βούτυρο, ψάρι, και πρό πάντων τό κρέας δέν έπρεπε ούτε νά τ' άναφέρωμε μέ τό στόμα μας, γιατί κι' αυτό λογίζονταν άμαρτία! Κι' όταν άκόμα τώφερνε ό λόγος για νά όνοματίση κανέναν τό γάλα, τό βούτυρο, τό τυρί τό ψάρι ή—Θεός φυλάξει!—τό κρέας, έπρεπε νά συνοδεύη τήν άπαγορευμένη λέξη με τήν έκφραση «μακρυά από τή Σαρακοστή κι' από μας». π.χ.: ζυγιάσαμεν τό τυρί—μακρυά από τή Σαρακοστή κι' από μας—και βγήκε δέκα όκάδες.

“Όλη ή όρθόδοξη χριστιανική θρησκεία είταν ένσάρκωμένη στην άυστηρή τήρηση των κανόνων τής νηστείας κι' όλα τ' άλλα, φθόνος, βιαβολές, ψέμματα, ζιζάνια, άπάτες, συκοφαντίες, κλεψίες, φόνοι, προδοσίες, άνηθικότητες και τά λοιπά είταν δευτερεύοντα. Ή Σαρακοστή, και μόνον ή Σαρακοστή έσωζε τήν ψυχή κι' άνοιγε τές πύλες του παραδείσου κι' αυτή είταν τό πάλ!